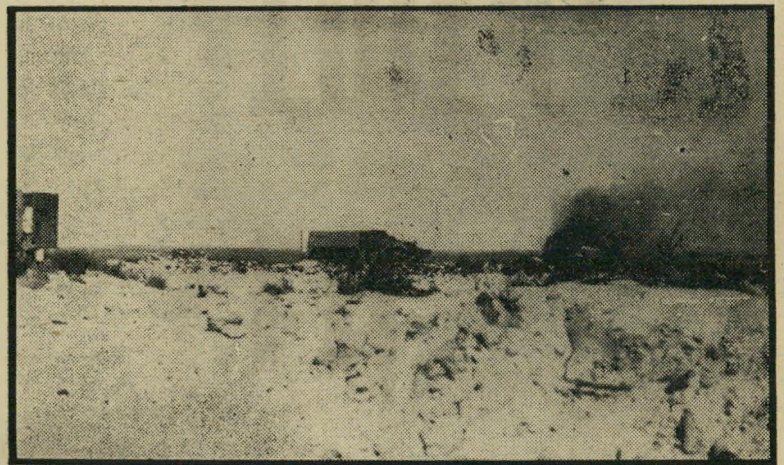

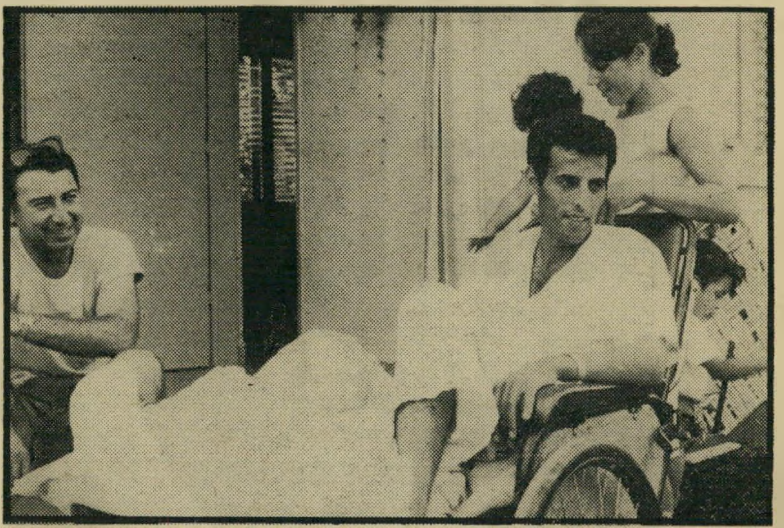
התחלת הקרב

רב־סרן בן־דוד בתחילת הקרב על מוצבי־רפיח, ניצב על זחלים הפיקוד שלו. בנדה נראה כאן שני משמאל, ליד האנטנה, כשלאשו מישקפיי־אבק, שלושה מהחיילים ששירתו במלחמה על הזחלים שלו נהרגו לאחר מכן, בהמשך הקרב, מפגיעת־פגזי יסירה של תותח מצרי אוסטי־מקני מחופר.

פגז בזחלים!

תמונה שצולמה בשעת הקרב על מוצבי־רפיח, דקה לאַר אחר שהזחלים של בנדה נפגע מפגיעה ישירה של תותח אנטי־טנקי מחופר ומוסווה. הזחלים הבער נראה מימין, אפוף־להבות. התמונה צולמה על־ידי החובש הפלוגתי, שהיה אותה שעה בזחלים אחר, ואשר טרם ניפנה לטפל בפצועים.

בעת ההחלמה

רב־סרן בן־דוד בפתח חדרו בקיבוץ חצור, לשם בא לחופשה קצרה אחרי מספר ניתוחים שבוצעו ברגלו. גלגל הימנית נראית כאן בנבט, לפני שקטעו אותה. מאחוריו נראים אשתו ושני ילדיו.

הבריטי. בנדה היה אז כבן ארבע. הוא היה בן תשע, כשבס אמו נהרגה. היה זה מייד לאחר הקמת־המדינה, כשמטוסים מצ־ריים הפציצו את התחנה המרכזית בתל־אביב.

בנדה נאסף לבית־סבו, אבי־אמו. אולם הוא לא יכול היה להמשיך במחיצתו של אדם זקן. על כן ברח מהבית.

יחד עם עוד שני ילדים, אחד מהם יתום מעלית הנוער והשני בן־טובים שכרם מבית הוריו, הקימו חבורה שקבעה לה כבית את אורות־הסוסים של בית־החרושת לקרח בדרום תל־אביב.

בעלי האורווה הסכימו לתת להם לישון בתוך עגלות־הקרח — בתנאי שיאכילו את הסוסים כלילה. את פרנסתם מצאו ממכירת־עיתונים, ניקוי בתי־קולנוע, ניקוי כלו־ביום בגן־החיות ועוד אלף ואחת עבודות, אותן מבצעים נערים עוובים המתגוררים בעגלת־קרח.

צניחה חופשית

דוד בן־דוד מרחף באוויר בעת צניחה חופשית, מעל אחד ממקומות־הישוב בארץ. לפניו, על המיצנח הרזיר־בי, מדי־הגובה לפיו קובע הצנחן, הצונח צניחה חופשית, את המועד בו עליו לפתוח את המיצנח שלו. שיאו של בנדה, עד עתה: 25 שניות של שהייה באוויר, ללא מיצנח פתוח.

לא היו לו בעיות־גילוח: עד גיל 19 לא היה לבנדה מה לגלח בפניו.

נגרר אחרי המטוס

קאריירה הצבאית שלו הייתה מהירה: הוא השתתף בכמה פעולות־תגמול, כמו אלה שנערכו בחי־יונס, בי־כונת־ילה, בצאבחה ובכינרת. אחר־כך הפך למדריך־צניחה בבית־הספר לצניחה של צה"ל.

לרגע, נדמה היה שזה גם יהיה הסוף, בבית־הספר לצניחה מקובל שלאחר כל הצנחת חניכים קופץ אחריהם אחד המשלחים, כדי לארגן אותם אחר־כך על הקרקע. כאחד הימים קפץ בנדה בעיקבות חניכיו. „קפצתי, חיי סיפר בנדה, „ולפתע הרגשתי שבמקום להגיע למטה אני נגרר אחרי המטוס. הסי־תכלתי למעלה וראיתי שהמיצנח שלי נתפס בכנף האחורית של הדאקוטה. זאת הייתה צניחת־לילה, ואיש לא הבחין בדבר. המטוס הסחוב והחל לחזור לשה־התעופה — ואני נגררתי אחריה, תלוי באוויר.

„הייתה רוח חזקה מאוד, שהתחילה לי יבש אותי. הייתי צריך גם לסגור את הפה כדי שהרוח לא תקרע את לחיי. חוץ מזה, לא קרה לי שום דבר. למולי, התבונן אחד המדריכים שנשארו במטוס החוצה, לפני

שהמטוס נחת. הוא ראה גוש שחור נסתב אחרי המטוס באוויר. החזירו את המטוס לשטח־ההצנחה — ושם משכו אותי חזרה פנימה, אל המטוס. ססתי כך באוויר אחרי המטוס — כעשר דקות.

התקרית לא הרתיעה את בנדה. הוא המשיך לצנות, התמחה גם בצניחות חופשיות, כשהשיא אליו הגיע הייתה שהייה של 25 שניות באוויר, לפני שפתח את מיצנחו. אח־רי מספר שנים בדרגת רב־סמל, רצה בנדה לעבור קורס־קצינים. אולם מפקדיו לא ראו זאת בעין טובה. „קצינים יש מספיק, אבל רב־סמלים חסרים, אמרו.

בקשותיו של בנדה להצטרף לבית־ספר לקצינים נדחו שוב ושוב. עד שיום אחד זימן לו הגורל מעשה־גבורה בלתי־רגיל. היה זה לפני שמונה שנים, בחזית ה־צפונית. בנדה היה בקומנדוקר שנסע בדרך־הפטרולים, בגיורת אשמורה. לפתע פתחו המוצבים הסוריים באש, לעבר הקומנדוקר. שני חיילים, שהיו על הרכב, נהרגו במקום. בנדה הצליח לתפוס מחסה כשזינק מהרכב, ואחד הכדורים שרט את זרועו. למרות אש־המיקלעים הסורית, שלא פסקה, זינק בנדה מיספר פעמים לעבר הקומנדוקר, כדי לחלץ את הנפגעים ולהגיש עזרה לפצוע. הוא הצ־ (המשך בעמוד 8)

בנדה ואשפחתו — היום

בנדה, חבר קיבוץ השומר הצעיר חצור בחברות של אשתו, נועה, שי־גל בן הארבע ועופר בת השנתיים.